

[Duetoft]

end de er i det gamle Vesttyskland. Sådan nogle ting gør selvfølgelig, at vi skal passe på, at vi ikke skubber for hurtigt. Det var min ene advarsel.

Min anden advarsel er: Lad nu være med at begå fejlen, som man begik med ulandshjælpen, nemlig at det i virkeligheden er erhvervsstøtte. Lad være med at argumentere med, at det er vigtigt, at danske virksomheder er med, og det er så og så vigtigt, at vi får muligheder. Efter min opfattelse bør man støtte Østlandene for Østlandenes skyld og ikke for dansk erhvervslivs skyld.

Det ændrer ikke noget ved, at vi bør diskutere, om der er ting, der kan lægges om i den danske økonomi, og jeg mener nok, at det måske er vigtigere at bruge nogle af vore miljøpenge i Østeuropa i stedet for i Danmark, men lad os tage den diskussion ved en anden lejlighed.

Vi kan altså støtte hovedlinierne i forslaget, når vi lige tager finansieringen ved besparelser på forsvaret væk.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg er jo i den lidt usædvanlige, men meget behagelige situation at kunne takke hele vejen rundt for en meget velvillig behandling. Først og fremmest takker jeg udenrigsministeren både for en velvillig behandling og for en nyttig og indgående redegørelse for regeringens planer.

Det er klart, at man kan have en fornemmelse af, at dette forslag har et formalistisk, måske lidt budgetteknisk, præg, men det har i høj grad også noget med virkeligheden at gøre, nemlig Folketingets virkelighed.

Hvis Folketinget ikke får et sådant beslutningsgrundlag, vil vi være nødt til mere eller mindre i blinde og mere eller mindre tilfældigt at strø midler ud til støtte for projekter og samarbejde med Østeuropa. Vi må naturligvis håbe på, at regeringen har det overblik, som vi andre så savner, men hvis vi ikke får et samlet beslutningsgrundlag, så vil det være realiteten.

Og får vi ikke et sådant overblik, så får vi altså heller ikke sikkerhed for, at vi prioriterer rigtigt, og det er i sidste ende det, denne sag drejer sig om. Det er Folketingets opgave i denne sag som på en række andre områder at sikre en rigtig prioritering. Efter vores opfattelse burde vi altid have et sådant beslutningsgrundlag, når vi skibede os ind i større økonomiske projekter; jeg skal ikke minde for meget om projekter,

som netop er på vej – for ikke at ødelægge den gode stemning – men dog sige, at det er vores principielle holdning.

Det er muligt, som hr. Riishøj og andre har været inde på, at vi måske kunne have fået et sådant beslutningsgrundlag ved at bede om det i udvalgsarbejdet, men jeg mener nu trods alt, at dette drejer sig om noget mere end blot et almindeligt bilag og en besvarelse af et udvalgs spørgsmål. Det drejer sig faktisk om et bredere grundlag, og derfor egner det sig til at blive behandlet i folketingssalen. Jeg synes også, at hr. Duetoft udmærket gjorde rede for de problemer, der har været med andre dele af Øststøtten.

Der er jo også andre problemer i spørgsmålet om prioriteringen, og det vil jeg godt understrege i denne forbindelse. Der er det store problem nemlig, at hvis vi ikke får en åben debat om finansieringen og prioriteringen af Øststøtten, risikerer vi, at pengene i stort omfang bliver fremskaffet fra områder, hvor vi måske ikke alle vil være enige i at de skal fremskaffes.

En oplagt mulighed er naturligvis bistandsmidlerne til Den Tredje Verdens fattige lande. Jeg skal ikke pådutte udenrigsministeren nogen synspunkter i denne sammenhæng – og det er jo altid sådan, at faktisk gerning viser, hvad man har i sinde – men jeg vil dog ikke undlade at nævne, at vi i forbindelse med den seneste finanslov havde et enkelt punkt, hvor der var en vis uenighed i så henseende, nemlig spørgsmålet om det danske bidrag til Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling. Derfor tror jeg, det er godt, at vi får en åben diskussion om, hvor vi kan finde pengene, og herunder altså også komme ind på spørgsmålet om ulandsbistanden.

Det er klart, at set fra et radikalt synspunkt bør støtten til Østlandene, som vi lægger overordentlig megen vægt på ud fra en række synspunkter, både humanitære, politiske og nabo-mæssige, men så sandelig også ud fra hensynet til at udvikle de handelsmæssige forbindelser, ikke udhule støtten til Den Tredje Verdens lande. Det mener vi ikke er acceptabelt. Vi mener tværtimod, at der i allerhøjeste grad er brug for den ene procent af bruttonationalproduktet, som vi i 1992 når op på i den egentlige ulandsbistand.

Vi har et meget mere nærliggende finansieringsmønne, nemlig besparelser på forsvarsbudgettet. Det er klart, at det er her, de få lidt